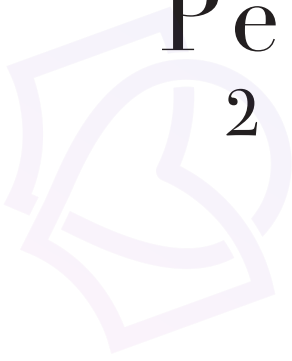

Peter

2 . 0

BOOKZONE

Prima regulă a lui Peter pentru univers

**ȘTIINȚA
este singura cale spre
MAGIE**

OKZONLINE

Sfârșitul

— Deci, ce combinație interminabilă de litere ai mai adăugat *tu* după numele tău în ultima vreme? a întrebat Anthony.

Era amabil: eu tocmai ce îl întrebasem despre titlul de OBE* care urma după numele său.

— PhD, DIC, BSc(Eng), CITP, CEng, MBCS, MRTS, ACGI, am turuit eu dintr-o suflare, devenind, fără să-mi dau seama, Peter școlarul care încearcă să se dea mare în fața vechiului său prieten.

— Dar OBE este net superior, a încercat să recâștige teren Peter adultul.

Eu și Anthony ne coordonaserăm cu atenție programele astfel încât să ne aflăm în Londra în același timp. În calitate de director al Operei Lirice din Chicago, el era tot timpul plecat din țară. Pe de altă parte, eu și Francis ne petrecuserăm o mare parte din timp, după căsătoria din urmă cu zece ani, colindând lumea și vizitând locurile exotice la care visaserăm cu mult timp înainte. Totuși iată că eu și Anthony reușiserăm să găsim un răgaz de o zi pe care să o petrecem împreună, să depănăm amintiri și să aflăm ce-a mai făcut celălalt.

— Prin urmare, așa cum s-a dovedit, ocazia istorică pe care am ratat-o nu a fost parteneriatul tău civil, ci căsătoria?

— Da! Anul trecut au schimbat din nou legea și au făcut posibilă această îmbunătățire. Dar, de fapt, nici n-a prea contat pentru că legea s-a aplicat retroactiv; certificatul

* Ordin al Imperiului Britanic, cu care sunt recompensați cei care au efectuat un serviciu excepțional și remarcabil pentru Marea Britanie în diverse domenii precum artele, sportul, științele sau activități caritabile. (N.r.)

nostru de căsătorie avea data 21 decembrie 2005. Practic eram căsătoriți de aproape nouă ani fără să știm!

— Și e minunat că părinții tăi au apucat să vadă acest lucru.

Aceștia muriseră la trei luni distanță unul de altul — ambii având peste 90 de ani. Eu și Francis avuseserăm grijă de ei în ultimii doi ani de viață.

— Acum zi-mi de luna voastră de miere din India. Eu și Colin plănuim să mergem acolo în curând, așa că vreau să-mi iau notițe!

Colin era soțul lui Anthony — erau împreună de zeci de ani.

— Oare aceea a fost călătoria care v-a stârnit dorul de ducă?

— Da, atunci s-a întâmplat. Ne-am trezit într-o zi: „Oare de ce nu am continua să călătorim?” Economisiserăm la greu, chiar dacă știu că niciodată nu poți spune că ai prea mulți bani, când, de fapt, chiar *poți* avea destui. În schimb, am realizat eu atunci, ceea ce eu și Francis nu vom avea niciodată suficient va fi timpul pe care să-l petrecem împreună, cât încă mai suntem tineri. Așa că eu — am mișcat din degete ca să simbolizez ghilimelele — „m-am pensionat“.

— Înainte de 50 de ani...

— Ei bine, da!

Încă lucrăm pentru diverse companii sau organizații, dar în calitate de consultant, ceea ce-mi convenea de minune.

— Dar este evident că „pensionarea“ îți priește! a spus el imitând ghilimelele făcute de mine, în aer.

— Este perfectă! Am mai scris câteva cărți de popularizare a științei, dar, în principiu, mă dedic geografiei, istoriei și artei la care a trebuit să renunț în timpul școlii. Eu și Francis suntem în formă și sănătoși. Amândoi iubim aventura. Avem de gând să ne continuăm călătoriile ani buni de acum înainte. În sfârșit, totul este așa cum trebuie să fie pe lume...

După o săpuneală bună într-o baie fierbinte, în timpul unei călătorii în plină iarnă în căutare de aurore boreale în

nordul îndepărtat al Cercului Arctic, am ieșit din apa care încă nu se răcise și am început să mă șterg pe corp. Am ridicat piciorul stâng și l-am scuturat de picături — ca un cățel care tocmai a călcat în ceva —, am pășit pe covorașul de baie, apoi am ridicat piciorul drept. Atunci un fior mi-a străbătut tot corpul de parcă în continuumul spațiu-timp tocmai se înregistrase o discontinuitate majoră, după care m-am simțit aruncat spre un viitor complet străin.

Piciorul drept nu se mișcase așa cum trebuie. A tremurat puțin. Cam cum își scutură un picior o broască-țestoasă gigantică și bătrână din Galapagos. În cel mai bun caz, a fost acolo o mică legănare. Am remarcat aspectul cu acea curiozitate nepotolită a omului de știință pentru orice lucru mai neobișnuit, apoi am ieșit din baie.

După ce mi s-a mai întâmplat același lucru de câteva ori, am ajuns la concluzia că am un picior beteag. Probabil, o întindere musculară. Oricum, nu ceva important. Cu această ipoteză de lucru extrem de rezonabilă și bine instalată în subconștientul meu, creierul meu s-a liniștit. Pentru trei luni. Până când, într-o zi, pe când urcam spre un templu grecesc excelent conservat de pe insula Rhodos, am început să vibrez.

Nimic dramatic, să ne înțelegem. Dar din când în când apărea un tremur evident la piciorul meu drept atunci când mă mișcam sau stăteam într-un fel anume. Uneori. Abia perceptibil. După două săptămâni, am mers la un fizioterapeut să văd care e treaba cu piciorul meu beteag. L-a ciocănit, l-a întins și a făcut o mulțime de însemnări. Da, ar putea fi vorba despre o întindere musculară mai în profunzime. Poate chiar o mică ruptură. Alte simptome? Am amintit de tremur.

- Eu nu am remarcat niciunul...
- Nu, trebuie să stau într-o anumită poziție, uite, cam așa...
- Aha.

A fost unul dintre acei „aha“ ușor descurajați, care sugerează că nu vrei neapărat să știi la ce se gândește persoana care l-a rostit. Desigur că eu chiar *am vrut* să știu.

— Așadar, când cineva are aceste simptome, cam despre ce este vorba, de regulă?

Mi-am ascultat intuiția și am trecut la un mod de adresare ceva mai profesional. Pentru depersonalizarea unei situații delicate. Un dialog ca între colegi. O discuție generală. Așa aflu mai multe lucruri mai repede.

— Păi, de regulă, este un semn a ceva care se numește clonus.

Nici măcar nu mai auzisem de termenul acela până atunci. Și cât de cât memorasem câteva mii de expresii medicale la viața mea. Cu aroganță, am presupus în mod automat că era vorba despre ceva mai puțin obișnuit. Fără să mă gândesc, am spus la întâmplare:

— Leziuni ale nervilor?

— Exact! Este un indiciu pentru o leziune neuronală motorie superioară. Voi scrie imediat un bilet pentru medicul tău generalist ca să-ți dea trimitere la un neurolog, care îți poate face un RMN.

Pe când ieșeam din cabinetul fizioterapeutului, ținând strâns în mână biletul către medicul meu de familie de parcă ar fi fost un talisman, am trecut în revistă cele mai întâlnite tipuri de „leziuni“ care mi-ar fi putut afecta coloana vertebrală sau creierul (căci la asta se referise fizioterapeutul meu). Leziunea fizică părea o variantă evidentă. Dar nu mai fusesem lovit din tinerețe, de pe vremea când practicam karate. De ce s-ar manifesta abia acum orice fel de vătămare?

Cancer, desigur. O tumoră cerebrală ar putea fi cauza, dar nu aveam alte simptome. O tumoră localizată în coloană? M-am întrebat cât de operabilă ar fi. Un atac cerebral minor? Nu ar fi fost o veste prea bună, dacă era urmat de altele. Nu era paralizie cerebrală — caracterizată de mișcări necontrolate —, dat fiind că aceasta se declanșează de regulă în copilărie. Dar SM, scleroză multiplă? Destul de des

întâlnită. Poate apărea și mai târziu în viață. Incurabilă. Se califică pe lista de potențiale motive. Și e de preferat totuși unei tumori cerebrale.

Zece zile mai târziu, stăteam întins pe o platformă care mă introducea încet, cu capul înainte, în tunelul unui aparat RMN extrem de performant. Până atunci nu mai făcusem o investigație de acel tip, așa că eram captivat de mașinărie. Rezonanța magnetică nucleară folosește magneți supraconductori, răciți de heliu lichid, care sunt atât de puternici, încât pot face ca părți ale corpului tău să emită mici semnale care pot fi procesate pentru a genera o imagine 3D. Aceste aparate sunt și foarte gălăgioase.

Nici măcar căștile speciale împotriva zgomotului pe care le primisem nu au reușit să estompeze sunetele scoase de aparat. Forțe magnetice uriașe se declanșau și se opreau de câteva ori pe secundă, făcând ca întregul echipament să bată la unison. Dat fiind că în acel moment te afli în interiorul aparatului, resimți și tu acele bătăi. În momentele de liniște, ai impresia că cineva încearcă să spargă casca de metal de pe capul tău folosind un ciocan pneumatic; în schimb, momentele zgomotoase sună (și se simt) precum un bombardament general de artilerie. Este stilul de imagistică medicală șoc-și-groază. Iar eu am fost blocat în interiorul aparatului vreme de câteva ore.

Am crezut dintotdeauna că mă pricep la oameni, dar pe chipul neurologului meu nu se putea citi nimic. Am înțeles imediat cu ce aveam de-a face: atitudinea regulamentară a cuiva care trebuie să ofere vești proaste. Mi-a indicat un scaun din fața unui ecran mare de computer, a mers într-un colț al camerei să aducă un scaun pentru Francis, ne-a așteptat pe amândoi să ne așezăm, iar apoi a zâmbit brusc.

— Înainte de a vă explica rezultatele investigației, vreau doar să vă garantez că nu am descoperit ceva oribil. Așa că vă puteți relaxa!

Mi-am dat seama că îmi țineam respirația. Apoi atitudinea profesională și-a făcut apariția în momentul în care am simțit o senzație de amorțeală plină de înțepături, provocată de doza uriașă de adrenalină pe care Peter, omul de știință cu patalama, trebuie să o fi eliberat în sistemul sangvin cu doar câteva momente înainte de anunțarea Verdictului.

— Ei bine, asta este foarte încurajator.

Calm. Reținut. Ca și cum tocmai mi-ar fi spus că petuniile lui ca de revistă arătau bine și anul acesta. Dar apoi, curiozitatea mea ieșită din comun, care m-a însoțit toată viața, s-a simțit îndreptățită să-și facă simțită prezența.

— Deci, ce naiba se întâmplă?

Neurologul a început să ne facă o prezentare a creierului meu.

— Ai un creier încântător, a spus cu o mândrie care sugera că ar avea și el un merit la asta. Vezi tu... în interiorul craniului... nu este absolut nimic acolo...

Nu eram deloc convins că acest citat ar da bine ca text de promovare pe coperta oricărei cărți aș fi scris-o, dar știam că doctorul încercase să-mi dea astfel o veste bună.

Acolo, de-a lungul coloanei mele vertebrale, până la capătul ei, se putea vedea un cerc întunecat uniform și bine evidențiat, înconjurat de arta abstractă în alb și gri pe care o formau contururile ondulate ale vertebrelor mele. Nimic neașteptat sau periculos în afară de o scolioză ușoară, de care nu știussem până atunci (o curbura laterală în coloana vertebrală), dar care oferea în sfârșit răspuns unei întrebări pe care mi-o pusesem din adolescență, referitoare la motivul pentru care pelvisul meu era puțin mai ridicat într-o parte.

În concluzie, era limpede. Nu aveam o tumoare la creier. Nu aveam o tumoare la șira spinării. Nu exista niciun semn de SM — scleroză multiplă. Nicio afecțiune neuromotorie. Nici măcar un semn de vreun nerv ciupit. Totul era foarte clar. Eliminând pe rând toți suspecții de serviciu,

neurologul l-a anunțat pe medicul meu generalist că aș putea suferi de ceva exotic. Prin urmare, am fost trimis la o serie de teste din ce în ce mai ezoterice.

Am început cu o radiografie toracică absolut obișnuită, urmată însă de o listă uriașă de analize de sânge. Văzând ce înseamnă denumirile inofensive de pe fișă, mi-am dat seama că trei dintre teste erau pentru infecții care au legătură cu SIDA — ceea ce era perfect justificat, dat fiind că bolile autoimune se pot manifesta uneori exact ca niște probleme neurologice.

Când toate rezultatele s-au dovedit a fi negative, am ridicat ștacheta. De data aceasta, asistenta care se ocupa de recoltările de sânge nu s-a putut abține să remarce când a văzut lista:

— Of, sper să nu aveți niciuna dintre aceste probleme. Sunt oribile.

Totuși, când și aceste analize s-au întors cu rezultate negative, solicitările pentru analize de sânge au părut că migreză de la ezoteric la supranatural. Și cu toate acestea, nimic nou. După efectuarea și a unor teste genetice (tot cu rezultate negative), neurologul meu părea derutat. Cu o disperare pe care nu prea reușea s-o mascheze (sau cel puțin așa mi se părea mie), a alcătuit lista de analize finală, după cum chiar el m-a asigurat. Prin urmare, noua mea prietenă, asistenta care recolta probele de sânge, devenise, la rândul său, foarte derutată.

— De multe dintre acestea nici măcar nu am auzit până acum.

Și-a verificat lista de teste din computer. Două nici măcar nu erau disponibile. După câteva telefoane, a reușit să le descopere, în cele din urmă, la niște laboratoare puțin cunoscute, unde a și trimis probele pentru a obține informațiile de care aveam nevoie.

— Vestea bună e că măcar vom epuiza astfel toate pistele pentru a afla ce e în neregulă cu tine.

Așa am sperat și eu. Mi-am monitorizat starea cu atenție. Cu fiecare săptămână care trecea, orice era în neregulă cu mine se extindea încet, dar sigur, în tot piciorul. Iar până să primim un diagnostic clar, nu puteam face nimic pentru a opri acest lucru. După două săptămâni, au venit rezultatele.

Frumoasa vârstă de 16 ani

Fiecare ființă umană primește la naștere dreptul să poată schimba universul.

Chiar dacă am ajuns la această concluzie până să împlinesc vârsta de 16 ani și mi-a plăcut ideea că încălcarea regulilor ar putea reprezenta un factor indispensabil pentru a reuși s-o și pun în practică, eram încă destul de confuz în privința detaliilor. Acestea fiind spuse, dacă intuiția nu m-ar fi îndemnat să mă revolt o lună mai târziu, într-o minunată după-amiază însoțită de miercuri din luna mai, aș fi fost în viață.

Deci ar trebui să încep prin a-i transmite mulțumiri înflăcărâte fostului meu director de școală — ceea ce ar fi o adevărată ironie a sorții având în vedere că nu l-am prețuit niciodată, nici ca profesor, nici ca om. În tot acest timp, el mă vedea pe mine ca pe o rușine la adresa lui Dumnezeu și a umanității. Cu toate acestea, să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului: fără intervenția lui din acea zi, aș fi putut fi azi un membru cu drepturi depline al Establishmentului*. De asemenea, aș fi fost mort.

Acțiunea semnificativă din acea după-amiază atât de importantă a început pe la 12:28, spre sfârșitul orei de engleză. Mă ridicasem în picioare lângă banca mea destul de veche și le dezvăluiam colegilor de clasă convingerile mele cuprinse în eseul pe care îl citeam cu voce tare, intitulat „Viitorul“.

* Grup de persoane care deține puterea, autoritatea în societate și care are interes să mențină ordinea existentă. (N.r.)